

Phần Hai

Chương Năm

Qua khỏi Phong Thổ, bọn Hoàng Đạt vượt qua đường 12 bắt vào lối mòn xuyên lâm tiến về hướng thượng nguồn sông Hắc.

Mặt trời gác núi Tây, ba người dừng ngựa trước quãng sông rừng chảy len giữa vùng sơn lâm hoang tịch, xung quanh không một bóng bản làng.

Chỗ này sông Hắc từ mạn Bắc chảy xuống vòng đâm Đông rồi đổ chéch về Nam theo hình thước thợ.

Theo ý Hoàng Đạt, cả bọn hạ trại trên một vùng quang đãng, ngay cạnh bờ sông.

Dựng lều xong, Ngọc Bích chợt ghé tai người yêu bảo nhỏ mấy câu.

Đạt mỉm cười gật đầu rồi như sực nhớ liền cau mày tỏ vẻ lo ngại nói luôn:

– Nhưng phải cẩn thận, đề phòng quái nước! Hắc Giang là con sông nổi tiếng “nghịch” nhất Tây Bắc, thường hay có thường luồng, giải! Chúng ẩn dưới vụng sâu nhưng nhiều lúc mò lên kiếm mồi, gặp “con thịt” tấp liền! Rất nguy hiểm. Tốt nhất em hãy tắm gần bờ, đừng bơi ra xa và nhớ chú ý những tắm nước chung quanh.

Nghe chàng dặn, Ngọc Bích cũng hơi chợn, nhưng chỉ thoáng qua nàng mỉm cười tự tin:

– Anh yên tâm! Bơi lội là môn thể thao... sở trường của em mà. Đừng lo, em sẽ không ra xa đâu!

Nói rồi nàng lục “sắc” lấy y phục, khăn tắm, đi liền.

Đạt, Dũng cùng nhau kiếm cành khô nhen lửa, lấy thịt rừng mang theo nướng, chuẩn bị cho bữa ăn chiều.

Ngọc Bích men theo bờ sông đi ngược lên mạn trên, xa chỗ dựng lều khoảng trăm thước, tìm nơi khuất trút bỏ y phục lội xuống nước.

Sông Hắc về chiều mát rượi, khá trong vì không có mưa lũ. Nước chảy cũng không xiết lắm, Ngọc Bích vừa tắm vừa đưa mắt dòm chừng mặt sông, không thấy “dấu hiệu thủy quái” như lời Đạt kể, hứng chí nàng bơi luôn ra gần giữa dòng.

Trong khi đó, cách nàng chưa đầy năm chục sải, bên bờ Tây, một bóng đàn ông cao lớn, cưỡi trần, súng Pạc Hoọc trĩ sườn, đầu đội mũ rộng vành đang ẩn sau một bụi lau lòa xòa sát mặt nước rê ống dòm theo dõi.

Trong ống viễn kính y hiện rõ từng đường nét thân thể cùng những cử động của người thiếu nữ tuyệt đẹp khỏa thân đùa giỡn với sóng nước buổi chiều nhạt

năng trên sông rừng.

Hồi lâu y vùng thở phì gãi râu lấm bầm bằng tiếng Quảng Đông:

– Hầy à! Ông Lều gặp may rồi! Hà hà! Múi chầy lém! Cô tiên! Hai chục con vợ ở trại cộng lại không đẹp bằng nàng này! Trời đái ông Lều nên xui khiến tình cờ gặp cô tiên! Hà hà! Đêm nay...

Y nhe răng cười khùng khục, cặp mắt điều hâu nheo lại về dâm đấng, mơ tưởng.

– Hà! Chúng chỉ có hai thằng với súng săn! Trong khi ta mang theo gần hai chục tay súng, quá đủ!

Y vụt quay lưng phóng nhanh về hướng thượng nguồn nơi tập trung bọn thủ hạ, chỉ xa chừng vài trăm mét.

Y chính là Lều Tài Wang, trùm phỉ khét tiếng vùng biên giới Việt Trung. Tên cướp lợi hại mà lão buôn lậu đã kể cho bọn Đạt, Dũng nghe đêm rồi tại bản Thổ.

Lần này Lều dẫn một toán bộ hạ vào sâu nội địa để “thăm đất” trước khi xua quân cướp phá vùng này.

Vừa hạ trại nghỉ tạm bên Hắc Giang, Lều Tài Wang liền bỏ đi tắm, bất ngờ gặp bọn Đạt, Dũng tới...

Nghe tiếng hú gọi của người yêu, biết chàng sốt ruột, Ngọc Bích bèn trở lên bờ lau vôi cho khô người, mặc y phục.

Đang gài nút áo thì Hoàng Đạt chạy lại trợn mắt gắt khề:

– Sao lâu thế? Làm anh muốn lên ruột, tưởng đâu... xảy chuyện gì rồi! Thôi, mau về kéo Trần Dũng cũng lo đấy!

– Gớm! Gì mà cuống lên vậy! Ông tướng!

Ngọc Bích hơi đỏ mặt khép vạt áo sơ mi quay nghiêng người tránh ánh mắt người yêu, lờm chàng.

Tuy vậy chàng tuổi trẻ vẫn thoáng thấy khuôn dáng bộ ngực trắng hồng căng phây sức sống thấp thoáng ẩn hiện sau lớp nịt vú xú chiêng đen phập phồng. Chàng vội làm mặt nghiêm để trấn áp nỗi xúc động chớm dấy lên trong lòng.

Trời sập tối, bọn Hoàng Đạt dùng bữa xong, nấu nước pha cà phê, trà nhâm nhi chuyện vãn hồi lâu rồi chia phiên kẻ vào lều ngủ, người ở ngoài canh gác.

Theo sự cắt đặt của bạn, Trần Dũng đi ngủ trước. Đạt cùng người yêu ngồi lại bên đống lửa tâm tình một lát, chàng giơ tay xem đồng hồ mỉm cười bảo nàng:

– Gần mười một giờ rồi! Khuya rồi! Em ngủ đi thôi, lấy sức mai còn lên đường.

Ngọc Bích vươn vai đứng lên trở về lều riêng.

Ngay lúc ấy thành linh Đạt nghe tiếng động lạ ngoài mé sông. Nhanh như cắt, chàng chụp luôn khẩu Springfield hai nòng lên đạn chĩa về hướng đó, một tay bấm tách đèn pin.

Vệt đèn loáng nhanh qua lùm bụi, quét ngang trên mặt sông.

Đoàng!

Cây đèn bấm trên tay Hoàng Đạt bị súng sói tung văng đi, tắt ngấm, tê chồn hổ khẩu. Chàng lăn vèo sang bên nổ luôn hai phát hú họa về phía trước.

– Pạc Hoọc! Đứng bọn phỉ rồi!

Đạt thoáng nhanh ý nghĩ trong đầu sau phát súng tấn công bất ngờ. May nhờ kinh nghiệm chàng dang rộng tay khi chiếu đèn nếu không đã bị trúng đạn.

Tiếp liền mấy phát súng nữa, cả súng “mút” lẫn Pạc Hoọc, đạn cây sạt bên người chàng.

Rồi từ dưới nước phóng lên năm, bảy bóng đen vung mã tấu xông tới.

Đạt giương súng sẵn bóp cò.

Cạch! Đạn thối! Chàng vọt dậy vung báng súng quật luôn.

Chát! Bốp! Một tên ôm đầu ngã vật xuống, chàng dạt ngang tránh một đường đao chém xả từ bên sườn, lia chân quét sụm thêm một tên nữa.

Vừa lúc nghe tiếng nổ chát chúa của khẩu Springfield, một bóng phỉ lực lưỡng buông mã tấu nhào luôn, Trần Dũng vọt lên rút soạt đao rừng trợ chiến cùng Đạt.

Nhưng từ phía sau hai chàng vọt dậy vang nhiều tiếng la hò xung phong. Trần Dũng giật mình gọi bạn:

– Chúng đánh tập hậu! lưu ý bảo vệ Ngọc Bích! Bọn này để mặc tớ lo!

Chàng trai họ Trần vũ lộng lưỡi dao quắm đánh tạt hai địch thủ, nhanh nhẹn thọc tay vào áo.

– Vút! Vút! Vút!

Liên tiếp mấy vệt sáng loáng lên, ba tên đang vây công Hoàng Đạt cùng rú lên đổ nhào.

Chàng võ sư được rảnh tay lập tức quay người phóng về chỗ cắm lều.

Bọn phỉ đã tràn tới gần, đông hơn chục tên, dẫn đầu là một gã cao lớn như hộ pháp, ngực quần chéo hai giầy đạn, hai tay hai khẩu Pạc Hoọc, cất giọng hô như sấm:

– Chặt đầu hai thằng mặt trắng! Chừa lại mình “cô tiên” thôi!

Thoáng thấy Ngọc Bích thủ đao rừng định xông ra chặn, Hoàng Đạt vội nắm tay kéo lại:

– Để anh! Em hãy nắp kín, tránh đạn!

– Nhưng chúng đông...

Cô gái lo lắng nhìn chàng, Đạt ném súng sẵn, rút khẩu Rouleau, ngắt lời:

– Đừng lo! Anh còn cái này!

Dứt lời, chàng đẩy nòng ra sau, vọt lên phía trước, vẩy liền hai phát, động tác cực kỳ thiện nghệ.

Một tên trúng đạn gục liền, gã đầu đảng bị đạn liếm sát mang tai, cả giận chia Pạc Hoọc về hướng Đạt nổ luôn, quát giật thủ hạ:

– Dàn đội hình chữ “Nhất”! Nó có súng lục! Coi chừng lạc đạn trúng “cô tiên” của tao! Tỉu nà!

Cả bọn lật đật ngang kiếm điểm tựa, bắn trả.

Chàng trai họ Hoàng ẩn sau một gốc cây lớn đảo mắt kiểm soát cục trường, bình tĩnh chờ dịp khai hỏa.

Vốn khi xưa từng được một bậc thầy lừng lẫy trong nghề tác xạ truyền bí quyết nên Đạt bắn rất “linh”, khẩu Smith and Wesson mỗi lần khạc đạn lại quất nhào một tên phỉ.

Giây lát đã thêm năm, sáu kẻ bị loại khỏi vòng chiến. Gã đầu đảng Lều Tài Wang chừng bất ngờ trước tình thế đảo ngược vì sức chống trả đáng gờm của đối phương, y vò râu giận dữ, vẩy một gã đầu mục lại ghé tai dặn mấy câu, đoạn rời chỗ, nường theo bờ bụi phóng đi.

Trần Dũng hạ xong bọn ngoài bờ sông, nhặt khẩu súng “mút” lộn lại núp sau mô đất, tiếp tay với bạn.

Cách hai chàng khoảng vài chục bộ, Ngọc Bích thu mình sau một thân cỏ thụ hồi hộp theo dõi cuộc chạm súng giữa đôi bên.

Bất thần nghe tiếng cành cây khô gãy “rắc” xé bên tả, nường giật mình định thần nhìn dòm sang.

Một bóng lực lưỡng, cao lớn như đô vật đang rón rén bước tới, hai họng súng trên tay y hướng về phía bọn Hoàng Đạt.

Chừng y mãi chú ý đến hai tay súng lợi hại nên chưa phát giác cô gái ẩn gần đó.

– Nó định bắn trộm!

Ngọc Bích rúng động suýt kêu lên nhưng kịp nén lại. Khoảng cách giữa y với nường chỉ bằng một đà nhảy, nường lại không có súng trong tay, nếu y quay mũi súng sang bắn sẽ nguy. Chi bằng tương kế tựu kế lạng lẽ ra tay trước là hơn.

Nghĩ đoạn, nường nhẹ nhàng đứng lên nhón chân tiến tới gần y.

Một bước, hai bước rồi ba bước... Ngọc Bích nín thở từ từ đưa lưỡi dao lên,

dù cố trấn tĩnh nàng vẫn nghe tim mình đập như trống làng trong lồng ngực trước phút hạ thủ quyết định...

Gã đầu đảng phỉ tặc chậm chậm đưa khẩu Pạc Hoọc ngang tầm mắt, hơi nghiêng đầu ngắm.

Ngọc Bích vội hít một hơi dài, nghiêng răng thu hết can đảm vươn nhòai tới trước xả mạnh tay dao xuống.

Vô tình động tác này khua động mở lá khô dưới chân nàng khiến y vụt ngoảnh lại cấp tốc thối lui tránh.

Véo! lưỡi dao rùng đảo trong khoảng không một đường loằng ngoằng, Ngọc Bích chém hụt lập tức lạng người bám theo kẻ địch tấn công tiếp.

– Hầy à! “Cô tiên” lại biết võ!

Lều đại vương nhận ra hình dáng cô gái ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nên không nổ súng, chỉ di động tránh né, chờ dịp phản công.

Ngọc Bích tuy được Hoàng Đạt truyền dạy cả võ ta lẫn võ Trung Quốc nhưng nàng chỉ tập trung luyện quyền thuật còn về binh khí cổ truyền không thạo lắm, nên sau mấy đường liền bị Lều đại vương nhận ra chỗ sơ hở, lừa thế đá văng dao.

– “Cô tiên”! Biết điều đứng yên nếu không ngộ bắn à!

Lều ve vẩy mũi súng nhích tới cười âm trầm, nói bằng tiếng Việt lơ lơ.

Lúc này cô gái hiểu y không có ý định nổ súng, muốn bắt sống, nàng bèn cao giọng gọi bọn Hoàng Đạt, Trần Dũng. Nhưng ngoài kia hai bên đang hồi quyết liệt, súng nổ rền át hẳn tiếng nàng.

Lều Tài Wang chợt nảy ý định, dắt súng nhảy phắt lại vươn trào thủ chụp lấy cô gái.

Ngọc Bích xẹt ngang tránh hụp xuống, lia chân phóng cước trả đòn liền.

Bịch! Ngọn đá tảo diệp quét trúng chân y mạnh tợn nhưng Lều không hề hấn gì, nhe răng cười phóng tới chụp cứng vai nàng.

Ngọc Bích thâm kinh hãi, không chậm trễ nàng vung quyền trái đâm móc vào mặt y, cùng lúc co chân đạp tận lực.

Lều “hự” lên một tiếng, hơi gập người chút nhưng vẫn chưa chịu buông vai cô gái. Ngọc Bích vội chuyển thân lộn ngược ra sau nhằm hóa giải tay trái y.

Soạt! Vai áo sơ mi nàng rách toạc một đường dài từ vai xuống trước bụng, hàng nút cũng bật luôn, để lộ một khoảng da thịt trắng ngần. Dưới ánh trăng loang lổ hắt qua cành lá, vòm ngực cô gái gần như phô bày trọn vẹn nét nhũ kỹ hà cao vút chỉ còn mảnh lụa nịt đen nhỏ như hai cánh bướm, phập phồng.

Ngọc Bích vừa thẹn vừa giận, chéo hai tay xoay nghiêng người thủ thế, che bớt chỗ trống trải trước ánh mắt hau háu như thú dòm mồi của tên trùm phỉ.

– Hà! “Cô tiên” đẹp! Xứng đáng làm lỗ phồ ông Lều a! Ngoan, ông Lều đưa về núi làm bà Tài Wang sung sướng một đời! Hà hà!

Lều nuốt nước bọt ừng ực, lừ lừ tiến lên.

Sức mạnh ghê gớm nơi y làm cô gái không khỏi cảm thấy lo âu, óc đảo nhanh tính kế.

– Nó khỏe như trâu, đòn đánh bình thường không núng. Hoàng Đạt, Trần Dũng lại bận đối phó bọn kia, đâu có nghe cũng chẳng thể lại ngay! Phải tung đòn vào chỗ nhược hoặc lừa ném y bằng Ju Do mới xong.

Thình lình Lều dậm chân dậm phóng tới khiến nàng lật đật chuyển bộ sang bên né.

Tuy nhiên y chỉ vờ nhảy, ngay khoảnh khắc cô gái vừa xoay mình lách qua, rất nhanh y nhào xuống lộn một vòng đến bên nàng và bằng một động tác cực khéo, hai chân vươn kẹp dính chân nàng lôi mạnh.

Ngọc Bích mất thăng bằng chới với ngã ngối, nhanh như chớp Lều chồm dậy chụp vai nàng đè xuống.

Nhưng y đã tính nhầm! Nướng theo sức mạnh đối phương, Ngọc Bích ngã người trên mặt cỏ, hai tay túm vạt áo, kê một chân vào bụng dưới y, vận sức hết lớn, tung đòn hy sinh Tomoe Nage sở trường từng điều luyện tại phòng tập JuDo.

Tám thân hộ pháp của Lều lộn nhào qua đầu nàng, động huých vào một gốc cây cạnh đó, như trời giáng.

Ngọc Bích chụp khẩu Pạc Hoọc lặn lóc kế bên, không do dự lay cò luôn.

Đoàng! Đạn xẹt xé tróc đầu gã trùm phỉ đúng lúc y lồm cồm ngối dậy.

Lều giật mình đảo nhanh ra sau thân cây, rút phất khẩu súng còn lại chĩa, nhe răng cười:

– Hầy! “Cô tiên” chớ dại xài chó lửa với ngộ! Lều Tài Wang bắn giỏi nhất biên thù. Từng bắn tắt đom đóm trong đêm tối đó! Hà hà! Xem đây, ngộ tước súng “cô tiên”!

Dứt lời y nổ liền.

Đoàn! Khẩu Pạc Hoọc nổ vang chói phía sau khiến Hoàng Đạt, Trần Dũng cùng chú ý. Chàng võ sư dột lòng thầm lo cho người yêu, vội dùng tiếng lóng gọi vọng sang báo cho bạn biết đoạn rời vị trí vọt đi liền.

Tới gần bờ sông vừa gặp cảnh Ngọc Bích bị gã trùm phỉ chĩa súng uy hiếp đang lui dần.

Hoàng Đạt thoáng khựng lại tính toán rất nhanh trong đầu, nép sau một bụi cây lòa xòa đưa súng ngắm.

Chàng chỉ cách gã chừng hai chục thước, tuy nhiên vì chỗ này khá nhiều bờ bụi gò đống, gã lại mãi đe dọa Ngọc Bích nên chưa phát hiện ra.

Khẩu Roulette trên tay Đạt nổ liền hai tiếng khô khan, Lều lão đảo lùì lại mấy bước rồi ngã vật xuống như thân cây đổ, bất động.

– Trời! Anh...

Ngọc Bích nhào vào vòng tay người yêu, mừng mừng tủi tủi, Đạt nhìn nàng lo ngại khẽ hỏi:

– Em... có sao không?

– Không! Chỉ phải một phen hú vía! May anh đến kịp!

Nàng thành thật kể tiếp:

– Nó định bọc hậu bắn trộm hai anh thì gặp em. Em chém hụt bị đá mất dao thì phải đấu tay đôi với nó. Hừ! y khỏe như trâu, em đánh trúng mấy đòn chẳng thấm thía gì, đến nổi... rách cả áo vì nó.

Cô gái e thẹn nhoẻn cười, Hoàng Đạt cúi nhặt khẩu Pạc Hoọc xem lại ổ đạn, đoạn trao khẩu Roulette cho nàng, bảo:

– Ngoài kia còn mấy đứa, một mình Trần Dũng e thất thế! Ta ra thôi, em nhớ bám sát anh, lưu ý đề phòng chung quanh.

Chàng kéo nàng đi liền.

o O o